

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ประเทศไทยมีการให้ความสำคัญกับการแสวงหาความรู้ การสร้างสรรพวิชา องค์ความรู้ มาเป็นเวลานาน เห็นได้จากการที่พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ ทรงเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาองค์ความรู้ทางวิชาการ จึงทรงโปรดเกล้าฯ สถาปนาราชบัณฑิตยสภา ขึ้น ตั้งแต่ พ.ศ. 2469 เพื่อทำหน้าที่รวบรวมเหล่านักปราชญ์และองค์ความรู้ทางวิชาการ

จนกระทั่งเมื่อประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 รัฐบาลในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม มีวิสัยทัศน์ในทางวิชาการ ว่า การทำนุบำรุงประเทศให้เจริญก้าวหน้าตามแบบอารยประเทศภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองนั้น ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งคือ จะต้องให้ประเทศไทยมีผู้ทรงความรู้ทัดเทียมกับประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ วิธีการก็คือ ต้องจัดตั้งสถาบันที่เป็นแหล่งรวมนักวิชาการ สาขาต่าง ๆ เพื่อที่จะได้ติดต่อแลกเปลี่ยนความรู้กับองค์ปราชญ์ของนานาประเทศ แล้วทำการค้นคว้าวิจัย จัดทำเป็นตำราออกเผยแพร่สู่ประชาชนและนักศึกษา (“ประวัติ ผลงาน และการบริหาร องค์การ,” ออนไลน์, 30 กรกฎาคม 2549) รัฐบาลในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม จึงได้สถาปนาราชบัณฑิตยสถานขึ้นเมื่อวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2476 โดยสภาผู้แทนราษฎรได้ตราพระราชบัญญัติว่าด้วยราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2476 เพื่อแทนราชบัณฑิตยสภา ปัจจุบันได้ใช้พระราชบัญญัติราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2544 จนกระทั่งในปัจจุบันการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าก็ยังคงต้องพึ่งพาสรรพความรู้ทางด้านวิชาการเพื่อให้เจริญทัดเทียมนานาชาติ

การบริหารงานของราชบัณฑิตยสถานตามพระราชบัญญัติราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2544 นั้น มีระบบการบริหารงานดังนี้ ราชบัณฑิตยสถานเป็นหน่วยงานอิสระ ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาราชบัณฑิตยสถาน ทั้งนี้ ในการบริหารงาน วางแผนนโยบาย ข้อบังคับ ระเบียบของราชบัณฑิตยสถานนั้น มีสภาราชบัณฑิตอันประกอบด้วยสมาชิกราชบัณฑิตสำนักธรรมศาสตร์และการเมือง สำนักศิลปกรรม และสำนักวิทยาศาสตร์ ทำหน้าที่วางนโยบายในการดำเนินงานด้านวิชาการ ตามอำนาจหน้าที่ของราชบัณฑิตยสถาน พิจารณาให้ความเห็นชอบในการกำหนดประเภทวิชาของสำนักและการแบ่งวิชาแต่ละประเภทออกเป็นสาขาวิชาต่าง ๆ พิจารณาให้ความเห็นชอบในการจัดตั้ง การรวม หรือการแยกสำนัก พิจารณาให้ความเห็นชอบในการออกข้อบังคับ และระเบียบ

เกี่ยวกับการดำเนินงานของสภาราชบัณฑิต และทำหน้าที่เลือกนายกราชบัณฑิตยสถาน อุปนายกราชบัณฑิตยสถาน รวมทั้งมีมติให้ความเห็นชอบในการเสนอแต่งตั้งราชบัณฑิตและราชบัณฑิตกิตติมศักดิ์ นอกจากนี้ สภาราชบัณฑิตยังทำหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นชอบและอนุมัติในเรื่องที่เกี่ยวกับกิจกรรมของสภาราชบัณฑิตตามที่นายกราชบัณฑิตยสถานเสนอ เมื่อสภาราชบัณฑิตเลือกนายกราชบัณฑิตยสถานและอุปนายกราชบัณฑิตยสถานแล้ว นายกราชบัณฑิตยสถาน จะมีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลการปฏิบัติงานของราชบัณฑิตยสถานทางด้านวิชาการ ให้เป็นไปตามนโยบาย ข้อบังคับ ระเบียบ และมติของสภาราชบัณฑิต และแต่งตั้งคณะกรรมการทางวิชาการประจำสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของราชบัณฑิตยสถาน และแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อทำการใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภาราชบัณฑิต และอุปนายกราชบัณฑิตยสถาน มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่แทนนายกราชบัณฑิตยสถานตามที่ได้รับมอบหมาย และการรักษาการณ์แทนนายกราชบัณฑิตยสถาน ส่วนราชบัณฑิตและภาคีสมาชิกจะแบ่งออกเป็น 3 สำนัก ได้แก่ สำนักธรรมศาสตร์และการเมือง สำนักศิลปกรรม และสำนักวิทยาศาสตร์ ซึ่งราชบัณฑิตแต่ละสำนักจะเลือกราชบัณฑิตในสำนักตนเข้าเป็นประธานสำนักคนหนึ่ง และเลขานุการสำนักคนหนึ่ง ราชบัณฑิตและภาคีสมาชิกทำหน้าที่เข้าประชุมสำนักที่ตนประจำอยู่ และมีหน้าที่เสนอเรื่องเกี่ยวกับวิชาการที่ตนค้นคว้าได้ต่อสำนัก ภาคีสมาชิกมีสิทธิแสดงความคิดเห็นหรืออภิปรายในที่ประชุมสำนัก แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงในการลงคะแนน

ในส่วนของการบริหารราชการของราชบัณฑิตยสถานนั้น ราชบัณฑิตยสถานมีเลขาธิการราชบัณฑิตยสถานและรองเลขาธิการราชบัณฑิตยสถานเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ โดยมีเลขาธิการราชบัณฑิตยสถานเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ รับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของราชบัณฑิตยสถาน ในฐานะหัวหน้าส่วนราชการ และปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามนโยบายข้อบังคับ ระเบียบ และมติของสภาราชบัณฑิต ราชบัณฑิตยสถานมีการแบ่งส่วนราชการ เป็นกองงานต่าง ๆ ดังนี้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2547, น. 16) สำนักเลขานุการกรม มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารงานทั่วไปของราชบัณฑิตยสถาน กองธรรมศาสตร์และการเมือง กองวิทยาศาสตร์ และกองศิลปกรรม มีอำนาจหน้าที่ประสานงานและดำเนินการเกี่ยวกับงานวิชาการและงานธุรการของสำนักของตน ส่งเสริมและสนับสนุนการค้นคว้าและผลิตงานทางวิชาการในลักษณะของการแต่ง การแปล และเรียบเรียง เอกสารหรือตำรา การบัญญัติศัพท์ การจัดทำหนังสืออ้างอิงประเภทสารานุกรม พจนานุกรม อักษรานุกรม และงานวิชาการอื่น ๆ ตลอดจนการกำหนดหลักเกณฑ์และมาตรฐานเกี่ยวกับการใช้และการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง

ราชบัณฑิตยสถานมีหน้าที่หลัก ดังนี้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2547, น. 17)

1. ค้นคว้า วิจัย และบำรุงสรรพวิชา แล้วนำผลงานที่ได้สร้างสรรค์ออกเผยแพร่ให้
คุณประโยชน์แก่ประเทศและประชาชน
2. ติดต่อและแลกเปลี่ยนความรู้และประสานงานทางวิชาการกับองค์กรปราชญ์และ
สถาบันทางวิชาการอื่น ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
3. ให้ความเห็น คำแนะนำ และคำปรึกษาทางวิชาการแก่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรี
4. ให้บริการทางวิชาการแก่ สถาบันการศึกษา หน่วยงานของเอกชน และประชาชน
รวมทั้งส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอิสระตามรัฐธรรมนูญ องค์กรมหาชน หน่วยงานอื่น
ของรัฐ
5. ดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดทำ พจนานุกรม สารานุกรม อักษรานุกรม อนุกรมวิธาน
การบัญญัติศัพท์วิชาการสาขาต่าง ๆ รวมทั้งการจัดทำพจนานุกรมศัพท์วิชาการภาษาต่างประเทศ
เป็นภาษาไทย และงานวิชาการอื่น ๆ
6. กำหนดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย การอนุรักษ์ภาษาไทยมิให้แปร
เปลี่ยนไปในทางที่เสื่อมและส่งเสริมการใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาติให้ปรากฏเด่นชัดยิ่งขึ้น
7. ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของราชบัณฑิตยสถาน
จะเห็นได้ว่า ภารกิจหลักของราชบัณฑิตยสถานเกี่ยวข้องกับความรู้ทางวิชาการ
ทั้งการค้นคว้า วิจัย เผยแพร่ รวมทั้งการอนุรักษ์ภาษาไทย ทั้งนี้ ราชบัณฑิตยสถานไม่เพียงแต่จะ
ให้ความสำคัญทางด้านภาษาเท่านั้น หากแต่ยังให้ความสำคัญกับศาสตร์ในหลายแขนง อันได้แก่
ศาสตร์ทางด้าน ปรัชญา สังคมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์กายภาพ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ
วิทยาศาสตร์ประยุกต์ วิทยาศาสตร์สุขภาพ เทคโนโลยี วรรณศิลป์ สถาปัตยกรรม วิจิตรศิลป์
 เป็นต้น

จากภารกิจที่สำคัญของราชบัณฑิตยสถานที่มีงผลผลิตผลงานทางวิชาการเพื่อเผยแพร่แก่
สถาบันการศึกษา นิสิต นักศึกษาและประชาชน ราชบัณฑิตยสถานมีการผลิตผลงานทางวิชาการ
อย่างต่อเนื่อง โดยในการผลิตผลงานวิชาการของราชบัณฑิตยสถานมีการแต่งตั้งคณะกรรมการหรือ
คณะบรรณาธิการเพื่อผลิตผลงานทางวิชาการในลักษณะของ การแต่ง แปล และอ้างอิงประเภท
พจนานุกรม สารานุกรม อักษรานุกรม อนุกรมวิธาน รวมทั้งการกำหนดหลักเกณฑ์และมาตรฐาน
เกี่ยวกับการใช้และการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง โดยคณะกรรมการหรือคณะบรรณาธิการ
ประกอบด้วย ราชบัณฑิต ภาควิชา และกรรมการวิชาการ ซึ่งมาจากผู้แทนหน่วยงานต่าง ๆ ที่
เกี่ยวข้อง และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะคราวประชุม การประชุมนี้คณะกรรมการแต่ละชุดจะมีการประชุม
เดือนละ 2-4 ครั้งต่อเดือน มีคณะกรรมการและคณะบรรณาธิการรวม 43 คณะ เพื่อผลิตผลงาน

ทางวิชาการให้ทันต่อเหตุการณ์ ทันต่อความต้องการของประชาชน และครอบคลุมทุกสาขาวิชา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2547, น. 17)

หน้าที่ที่สำคัญอีกประการหนึ่งของราชบัณฑิตยสถานคือ การเป็นหน่วยงานที่ให้บริการทางด้านวิชาการ โดยมีช่องทางการให้บริการทางวิชาการและการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางวิชาการ รวมทั้งการจัดกิจกรรมทางวิชาการต่าง ๆ โดยผ่านสื่อหลายประเภท อาทิ สื่อมวลชน สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเฉพาะกิจ (หนังสือทางวิชาการ วารสารราชบัณฑิตยสถาน เอกสารแผ่นพับ จดหมายข่าวราชบัณฑิตยสถาน) สื่อบุคคล และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (เว็บไซต์ และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์) การให้ความสำคัญในด้านการให้บริการประชาชน และการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถานนี้ ทรงสวรรค์ นิลกำแหง อดีตเลขาธิการราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546, น. 10) ได้กล่าวถึงความสำคัญของหน้าที่ดังกล่าวไว้ ดังนี้

“เล็ก แต่มีพลังสร้างสรรค์สูง” คือภาพลักษณ์ของราชบัณฑิตยสถานที่น่าภาคภูมิใจต่อสายตาประชาชนทั่วไป เพราะความเป็นหน่วยงานอิสระระดับกรมที่มีขนาดเล็ก มีงบประมาณน้อย มีอัตราข้าราชการน้อย แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นชุมชนของนักวิชาการระดับชาติที่มาปฏิบัติร่วมกัน ซึ่งก็เป็นที่น่าชื่นชมที่แต่ละฝ่ายมาปฏิบัติงานร่วมกันในราชบัณฑิตยสถาน ไม่ว่าจะป็นราชบัณฑิต ภาคีสมาชิก กรรมการวิชาการ ข้าราชการและลูกจ้าง ต่างทุ่มเทพลังของตนอย่างเต็มที่เพื่อความสำเร็จขององค์กรราชบัณฑิตยสถานได้ปรับปรุงรูปแบบการดำเนินงานจากความเป็น “หน่วยงานทางวิชาการ” ไปสู่ความเป็น “หน่วยงานทางวิชาการและการบริการ” การบริการนี้หมายถึง ผลงานที่สังคมและประชาชนควรใช้หรือต้องใช้ออกมาเผยแพร่อย่างกว้างขวาง และทันต่อความต้องการ ซึ่งก็หมายถึงการปรับตัวและทำงานหนักขึ้นของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะข้าราชการประจำและลูกจ้างทั้งในสายบริหารจัดการและสายวิชาการที่ต้องเข้ามาช่วยปฏิบัติภารกิจเพิ่มเติมในรูปแบบของกองงานเฉพาะกิจ...”

หน้าที่และนโยบายของราชบัณฑิตยสถานเกี่ยวข้องกับ การสร้างความรู้ทางวิชาการ ให้บริการกับประชาชน และหน้าที่ที่สำคัญอีกประการหนึ่งของราชบัณฑิตยสถานคือ การให้บริการ และให้ความรู้แก่นิสิต นักศึกษา สถาบันการศึกษาตามหน้าที่และนโยบายของราชบัณฑิตยสถาน ที่นิสิต นักศึกษาต้องได้ข้อมูลทางวิชาการที่เชื่อถือได้ เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายสำคัญกลุ่มหนึ่งของราชบัณฑิตยสถานคือ กลุ่มนิสิต นักศึกษา สถาบันการศึกษา ซึ่งกลุ่มเป้าหมายกลุ่มนี้มีการติดต่อใช้บริการทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถานโดยกลุ่มเป้าหมายเหล่านี้มีการใช้บริการติดต่อสอบถามข้อมูลทางวิชาการด้วยตนเอง หรือผ่านทางจดหมาย โทรสาร โทรศัพท์ รวมถึงไปรษณีย์

อิเล็กทรอนิกส์ เว็บไซต์ รวมทั้งมีการใช้ข้อมูลทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถานในการใช้เป็นแหล่งอ้างอิง ในการทำการวิจัย การทำรายงาน และการศึกษา การใช้บริการของนิสิตนักศึกษาเหล่านี้จะเห็นได้จากในแต่ละปีราชบัณฑิตยสถานจะรับฟังและเรียนรู้ผลตอบกลับของการให้บริการหน่วยงานต่าง ๆ รวมทั้งจากนิสิตนักศึกษา อันได้แก่ การแบบสำรวจตัวชี้วัด “ร้อยละความพึงพอใจของผู้รับบริการ” เพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้รับบริการ รวมทั้งถามความคิดเห็นจากนิสิต นักศึกษาที่ใช้บริการจากราชบัณฑิตยสถาน และผลการศึกษาปรากฏว่านิสิต นักศึกษา มีความพึงพอใจต่อการใช้บริการของราชบัณฑิตยสถานในเกณฑ์ดี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2547, น. 7) แต่ทั้งนี้การศึกษาวิจัยดังกล่าวเป็นแต่เพียงตัวชี้วัดความพึงพอใจในการให้บริการของราชบัณฑิตยสถานเท่านั้น ซึ่งราชบัณฑิตยสถานยังขาดการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครต่อราชบัณฑิตยสถาน การศึกษาวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาทัศนคติในแง่ของความรู้ ความรู้สึก ความน่าเชื่อถือต่อผลงานวิชาการ รวมทั้งการใช้บริการทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถาน เนื่องจากราชบัณฑิตยสถานในฐานะที่เป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีหน้าที่ให้บริการ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องการให้ข้อมูลทางวิชาการให้บริการได้อย่างทั่วถึง สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายซึ่งในที่นี้คือ นิสิต นักศึกษา เพื่อสะท้อนให้เห็นเป็นทัศนคติไม่ว่าจะเป็นทัศนคติในแง่บวกหรือในแง่ลบต่อหน่วยงาน เพื่อที่จะได้นำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุง การให้บริการทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถาน และนำไปสู่การสร้างความน่าเชื่อถือของตัวองค์กรและผลงานทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถานต่อไปในอนาคต

ปัญหานำวิจัย

1. นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์มีความรู้เกี่ยวกับราชบัณฑิตยสถานแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
2. นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์มีทัศนคติต่อราชบัณฑิตยสถานแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์มีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางวิชาการเกี่ยวกับราชบัณฑิตยสถานแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
4. นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์มีพฤติกรรมการใช้บริการทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถานแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

5. ทักษะการคิดต่อราชบัณฑิตยสถานของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางวิชาการเกี่ยวกับราชบัณฑิตยสถานหรือไม่อย่างไร

6. ทักษะการคิดต่อราชบัณฑิตยสถานของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้บริการทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถานหรือไม่อย่างไร

วัตถุประสงค์วิจัย

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์ของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครกับความรู้เกี่ยวกับราชบัณฑิตยสถาน

2. เพื่อศึกษาความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์ของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครกับทัศนคติที่มีต่อราชบัณฑิตยสถาน

3. เพื่อศึกษาความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์ของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครต่อพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางวิชาการเกี่ยวกับราชบัณฑิตยสถาน

4. เพื่อศึกษาความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์ของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครกับพฤติกรรมการใช้บริการทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถาน

5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อราชบัณฑิตยสถานกับพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางวิชาการ

6. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อราชบัณฑิตยสถานกับพฤติกรรมการใช้บริการทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถาน

สมมติฐานการวิจัย

1. นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์มีความรู้เกี่ยวกับราชบัณฑิตยสถานแตกต่างกัน

2. นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์มีทัศนคติต่อราชบัณฑิตยสถานแตกต่างกัน

3. นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์มีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางวิชาการเกี่ยวกับราชบัณฑิตยสถานแตกต่างกัน

4. นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์มีพฤติกรรมการใช้บริการทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถานแตกต่างกัน

5. ทักษะคนที่ติดต่อราชบัณฑิตยสถานของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางวิชาการเกี่ยวกับราชบัณฑิตยสถาน

6. ทักษะคนที่ติดต่อราชบัณฑิตยสถานของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้บริการทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถานแตกต่างกัน

คำนิยามศัพท์

ราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง หน่วยงานราชการที่ดำเนินงานค้นคว้า วิจัย และบำรูจสรรพวิชา แล้วนำผลงานที่ได้สร้างสรรค์ออกเผยแพร่ให้เป็นคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติและประชาชน

ทัศนคติต่อราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง ความรู้สึก (Affective) ที่เกิดขึ้นจากการประเมินค่า (Evaluation) พฤติกรรม (Conation) ที่มีต่อราชบัณฑิตยสถานของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร โดยจะเน้นที่ความรู้สึกที่มีต่อราชบัณฑิตยสถาน ซึ่งทัศนคตินี้จะสะท้อนออกมาในรูปแบบลักษณะบวกคือ เห็นด้วยหรือชื่นชม และในลักษณะลบคือ ไม่เห็นด้วยหรือไม่ชื่นชม และลักษณะที่เป็นกลางหรือเฉย ๆ ซึ่งเกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งในการวิจัยนี้จะสะท้อนออกมาเป็น 2 ตัววัด คือ

- ทัศนคติของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการให้บริการของราชบัณฑิตยสถาน

- ทัศนคติของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อผลงานทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถาน

ความแตกต่างทางด้านประชากรศาสตร์ หมายถึง ลักษณะโดยทั่วไปของกลุ่มเป้าหมายในที่นี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความแตกต่างทางด้านเพศ อายุ ชั้นปี สาขาวิชาที่ศึกษา และรายได้

พฤติกรรมกรเปิดรับข่าวสาร หมายถึง ความถี่และประเภทของการรับข่าวสารที่นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานครได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับราชบัณฑิตยสถาน จากสื่อมวลชน สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อบุคคล หนังสือวิชาการและสื่อเฉพาะกิจ

พฤติกรรมการใช้บริการ หมายถึง ความถี่ในการใช้บริการทางวิชาการของนิสิต นักศึกษาของ มหาวิทยาลัยรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ การสอบถามตัวตนเอง โทรศัพท์ โทรสาร จดหมาย ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ เว็บไซต์ หนังสือทางวิชาการ

ความรู้เกี่ยวกับราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับหน่วยงาน ผลงานวิชาการ (พจนานุกรม อักษรานุกรม สารานุกรม อนุกรมวิธาน ฯลฯ) กิจกรรม และข่าวสารของ ราชบัณฑิตยสถาน

นิสิต นักศึกษา หมายถึง นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐบาลในเขต กรุงเทพมหานครที่สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ทั้งนี้รวมถึงมหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ระหว่างชั้นปีที่ 1 - ชั้นปีที่ 4 ใน พ.ศ. 2550

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึง ความรู้ ทักษะคติ ความรู้สึกของนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐใน เขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการบริการ การให้ข้อมูลข่าวสารทางวิชาการ ผลงานทางวิชาการ นโยบายของราชบัณฑิตยสถาน เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ใช้เป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุงการบริการ นโยบาย การผลิตผลงานวิชาการและการให้ข้อมูลข่าวสารของราชบัณฑิตยสถานต่อไปในอนาคต
2. เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ใช้ผลงานวิจัยในการการวางแผน การให้บริการ การสร้างผลงาน ทางวิชาการของราชบัณฑิตยสถานเพื่อผลิตผลงานให้ประชาชนได้ใช้ต่อไป
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการวางยุทธศาสตร์การบริหารงานที่ดีของราชบัณฑิตยสถาน ต่อไปในอนาคต